

Преюдициално запитване, отправено от Juzgado de lo Mercantil de A Coruña (Испания) на 28 юни 2011 г. — Germán Rodríguez Cachafeiro и María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor/Iberia Líneas Aéreas de España S.A.

(Дело C-321/11)

(2011/C 282/04)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de lo Mercantil de A Coruña

Страни в главното производство

Ищци: Germán Rodríguez Cachafeiro и María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor

Ответник: Iberia Líneas Aéreas de España S.A.

Преюдициален въпрос

Може ли да се включи в хипотезата за отказан достъп на борда по член 2, буква й) във връзка с член 3, параграф 2 и с член 4, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 261/2004⁽¹⁾ случаят, при който въздушен превозвач отказва достъп на борда поради това, че първият полет от осъществявано на два етапа пътуване, за което е издаден един общ билет, има закъснение по вина на превозвача и последният е направил погрешно предположение, че пътниците няма да стигнат навреме за втория полет от това пътуване, допускайки местата им за втория полет да бъдат заети от други пътници?

⁽¹⁾ Регламент на Европейския Парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 (ОВ L 46, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 12, стр. 218).

Иск, предявен на 22 юни 2011 г. — Европейска комисия/Кралство Дания

(Дело C-323/11)

(2011/C 282/05)

Език на производството: датски

Страни

Ищци: Европейска комисия (представители: I. Hadjiyiannis и U. Nielsen)

Ответник: Кралство Дания

Искания на ищца

— да се постанови, че като не е публикувало окончателните планове за управление на речни басейни до 22 декември

2009 г. и като не е изпратило на Комисията копия от тях до 22 март 2010 г., и при всички случаи, като не е уведомило Комисията за това, Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по Директива 2000/60/ЕО⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите;

— да се осъди Кралство Дания да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Член 13, параграфи 1, 2 и 6 от Директивата предвиждат, че държавите членки трябва да приемат законовите и подзаконовите разпоредби, необходими за съобразяване с Директивата, до 22 декември 2009 г. и да изпратят копия от тях на Комисията до 22 март 2010 г.

Доколкото Комисията не разполага с никаква информация, позволяваща ѝ да установи, че необходимите разпоредби са били приети, тя следва да приеме, че Кралство Дания все още не е приело тези разпоредби и следователно не е изпълнило задълженията си по тази директива.

⁽¹⁾ ОВ L 327, 22.12.2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193.

Преюдициално запитване, отправено от Legfelsőbb Bírósága (Унгария) на 29 юни 2011 г. — Gábor Tóth/Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága, правопреемник на Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kiheleyezett Hatósági Osztály

(Дело C-324/11)

(2011/C 282/06)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Legfelsőbb Bírósága

Страни в главното производство

Жалбоподател: Tóth Gábor

Ответник: Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága, правопреемник на Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kiheleyezett Hatósági Osztály

Преюдициални въпроси

1. Противоречи ли на принципа на данъчен неутралитет (член 9 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета⁽¹⁾ относно общата система на данъка върху добавената стойност) правно тълкуване, което не допуска упражняването на правото на приспадане от получателя на фактура, ако лицензията на едноличния търговец, който е издал тази фактура, е била отнета от общинската власт преди изпълнението на договора или преди издаването на фактурата?

2. С оглед на принципа на данъчен неутралитет възможно ли е обстоятелството, че едноличният търговец, издател на фактурата, не е декларирал наетите от него работници (които следователно работят „на черно“) и че на това основание данъчната администрация е установила, че въпросният търговец „няма декларирани работници“, да попречи на упражняването на правото на приспадане на получателя на фактурата?
3. Може ли да се счита, че получателят на фактурата проявява небрежност, ако не провери дали съществува правоотношение между работниците, наети за извършването на строителни работи, и издателят на фактурата, нито дали последният е изпълнил своите данъчни задължения за деклариране или всяко друго задължение по отношение на тези работници? Може ли да се приеме, че това поведение представлява обективен факт, показващ, че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че участва в измама, свързана с ДДС?
4. С оглед на принципа на данъчен неутралитет може ли националният съд да вземе предвид предходните обстоятелства, когато неговата цялостна преценка го навежда на заключението, че търговската сделка не е била извършена между посочените във фактурата лица?

(¹) Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7 и Поправка в ОВ L 74, 19.3.2011 г., стр. 3)

**Иск, предявен на 30 юни 2011 г. — Европейска комисия/
Словашка република**

(Дело С-331/11)

(2011/С 282/07)

Език на производството: словашки

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: А. Marghelis и А. Tokár)

Ответник: Словашка република

Искания на ищеца

- да се установи, че като е допуснала експлоатирането на депото за отпадъци Žilina — Považský Chlmec без план за подобряване на условията в депото и без да е прието окончателно решение по въпроса дали посоченото депото може да продължи своята дейност въз основа на одобрен план за подобрене, Словашката република не е изпълнила задълженията си по член 14, букви а), б) и в) от Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци (¹);
- да се осъди Словашката република да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

Депото за отпадъци Žilina — Považský Chlmec се експлоатира без да е приет план за подобряване на условията в него и без да се одобрени евентуалните изменения в съответствие с плана за подобрене. Поради това Комисията иска от Съда да установи, че като е допуснала действието на депото за отпадъци Žilina — Považský Chlmec без план за подобряване на условията в депото и без да е прието окончателно решение по въпроса дали посоченото депото може да продължи своята дейност въз основа на одобрен план за подобрене, Словашката република не е изпълнила задълженията си по член 14, букви а), б) и в) от Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци.

(¹) ОВ L 182, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 94.

Жалба, подадена на 29 юни 2011 г. от Lancôme parfums et beauté & Cie срещу решението на Общия съд (осми състав), постановено на 14 април 2011 г. по дело T-466/08 — Lancôme parfums et beauté & Cie/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), Focus Magazin Verlag GmbH

(Дело С-334/11 P)

(2011/С 282/08)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Lancôme parfums et beauté & Cie (представители: А. von Mühlendahl, J. Pagenberg, Rechtsanwälte)

Други страни в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), Focus Magazin Verlag GmbH

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени решението на Общия съд, постановено на 14 април 2011 г. по дело T-466/08, и решението на първи апелативен състав на СХВП, постановено на 29 юли 2008 г. по преписка R 1796/2007-1;
- да осъди СХВП и встъпилата страна да заплатят разходите, направени в производствата пред апелативния състав, пред Общия съд и пред Съда.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят твърди, че обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, тъй като Общият съд е нарушил член 43, параграфи 2 и 3 от Регламента относно марката на Общността и е допуснал грешка при прилагане на правото, приемайки, че в случая петгодишният срок след регистрацията, през който е трябвало да бъде реално използвана по-ранната германска марка „FOCUS“, на която се основава възражението срещу заявката за регистрация на марката на Общността „ACNO FOCUS“, е започнал да тече едва на 13 януари 2004 г.